

Woensdag 4 september 2019 – 20:15

Tivolivredenburg | Hertz / K.F. Hein Foyer / Pandora

W.A.L.L

OPENINGSCONCERT

PROGRAMMA

HERTZ

W.A.L.L (2019, 50'00) Wereldpremière

Componist Aart Strootman (NLD, 1987) Winnaar Gaudeamus Award 2017

K.F. HEIN FOYER

Klein Woestijn (2019, 20'00)

Componisten:

Mariska de Groot (NLD, 1982)

Nikos Kokolakis (GRC, 1981)

PANDORA

Eclipse Plumage (2019, 20'00) Wereldpremière

Componist Clara Iannotta (ITA, 1983) Jurylid Gaudeamus Award 2019

UITVOERENDEN

SLAGWERK DEN HAAG

Enric Monfort - percussie

Frank Wienk - percussie

Ryoko Imai - percussie

TEMKO

Aart Strootman - gitaar

Fred Jacobsson - bas

Ramon Lormans - percussie

&

Wiek Hijmans - gitaar

Pete Harden - gitaar

OERKNAL

Susanne Peters - fluiten

Daniel Boeke - klarinetten

Christian Smith - percussie

Jellantsje de Vries - viool

Raphaella Engelsberg - altviool

René van Munster - cello

Daniel Walden - solo piano

CATCHPENNY ENSEMBLE

Irene Ruiperez Canales - fluit

Christos Tsogias Razakov - hobo

Vincent Martig - klarinetten

Ledion - Leonidas Zhupali - trombone

Gabriele Segantini - percussie

Nick Vailer - elektrische gitaar

Ivan Pavlov - piano

Begonia Chan - cello

Mariska de Groot - slinger en lichten

MET DANK AAN

SLAGWERK DEN HAAG

Proud to publish Aart Strootman

W.A.L.L

AART STROOTMAN

In 2017 wint gitarist, componist en instrumentbouwer Aart Strootman de Gaudeamus Award. In dat jaar speelt s t a r g a z e samen met TEMKO en blokfluittrio aXolot zijn werk *Nyctophilia*, klinkt *Requiem apoidea* in de uitvoering van Slagwerk Den Haag en brengt Klusters de Misha Mengelberg-ode *Shambling Emerge – after after party* in première. Voor dat laatste werk krijgt Strootman aanstaande zaterdag 7 september de prestigieuze Matthijs Vermeulenprijs voor beste Nederlandse compositie. Vanavond keert hij terug naar Gaudeamus met *W.A.L.L*, waarin hij zelf speelt, waarvoor hij de instrumenten heeft gebouwd en de muziek gecomponeerd.

Strootman is een veelzijdig maker en muzikant. Dat komt in zijn werk op verschillende manieren tot uiting, als uitvoerder van andermans of eigen werk op bestaande of zelfgebouwde instrumenten. In *W.A.L.L* komen al die facetten bij elkaar. Allereerst door daadwerkelijk een instrument als muur te bouwen. Waar hij als instrumentenbouwer begon met zijn eigen gitaren waagt hij zich nu aan een gigantisch slagwerkinstrument, een marimba van ruim twee meter hoog en zeven-en-een-halve meter lang.

Dat doet denken aan de componist Harry Partch, die zijn muziek schreef voor een nagenoeg zelfontworpen en –gebouwd instrumentarium. Neem zijn proto-rock-opera *Delusion of the Fury*, die Strootman in 2014 zag in de uitvoering van Ensemble musikFabrik tijdens het Holland Festival. "Partch stoeide echt met de materie. Hij was een heel handig ambachtsman maar de traditionele instrumenten schoten te kort. Dus bouwde hij zijn eigen instrumenten. Bij de uitvoering van musikFabrik ging dat stuk echt leven. Ze hadden de instrumenten van Partch nagebouwd: zo gepolijst, zulke mooie volmaakte instrumenten. Dat werd een grote inspiratiebron."

Voor Partch schoten de twaalf tonen in het octaaf (de zwarte en witte toetsen op de piano) tekort dus hij bedacht een toonsysteem met drieënveertig intervallen. Strootman doet daar voor zijn reuzenmarimba nog een stapje bovenop, verkleint de afstanden en verhoogt het aantal tonen in het octaaf naar zestig. "Dat betekent dus ook," vertelt Strootman, "dat voor iedere toon een apart stukje hout moet worden gestemd en een aparte resonator moet worden gezaagd. Voor je het weet heb je een marimba met 275 toetsen." "Een van de redenen om zelf instru-

menten te bouwen,” vertelt hij, “is dat oude instrumenten niet per se gemaakt zijn om 21e-eeuwse muziek te spelen. We maken nu andere muziek en dat vraagt om een ander instrumentarium.” Strootmans verlangen naar een bepaalde klank beïnvloedt het ontwerp van zijn marimba. Tegelijkertijd werkt de bouw ook door in de resulterende muziek: “dat is een wisselwerking. Tijdens het bouwen schreef ik ook de muziek en dan kom je nieuwe eigenschappen tegen die je niet had voorzien. Het hout en de toets gedragen zich op een bepaalde manier en dat levert nieuwe mogelijkheden op. Het bouwproces is onderdeel van het compositieproces.”

Strootman trekt een muur op: de marimba vormt door zijn monumentaliteit een vrij letterlijke representatie van een muur. Die thematiek werkt op verschillende lagen door in *W.A.L.L.* Strootman groeide op in een tijd waarin grenzen werden geopend, de Berlijnse Muur net was gevallen en de vrijheid werd bezongen door David Hasselhoff. Tegelijkertijd vindt Strootman zich nu terug in een tijd waarin muren alomtegenwoordig zijn: de Israëliëse muur die een grens trekt dwars door Palestijnse dorpen; de gedroomde muur van Trump die Amerika van Mexico scheidt; firewalls, digitale muren van enen en

nullen die virussen buitenhouden; in elkaar stortende financiële muren op Wallstreet; en incheckpoortjes. De muur als symbool van de eerste decennia van de een-en-twintigste eeuw, een tijd van vermeende vrijheid die verdedigd moet worden met metershoog gewapend beton. “Je moet er wel over nadenken en je moet je er toe verhouden,” stelt Strootman. “Er zijn heel complexe vraagstukken gaande en de oplossing lijkt zo eenvoudig: bakstenen en prikkeldraad. De verkiezingsquote van Trump, ‘We’re going to build a wall and it is going to be great,’ was wel een vertrekpunt. Het is een thematiek die iedereen raakt.”

Ook in de muziek van *W.A.L.L.* komt de muur terug: “ik ben met de marimba natuurlijk zelf ook een muur aan het bouwen. Tegelijkertijd componeer ik een klinkende muur door geluidstexturen op te trekken.” Daarvoor haalt Strootman inspiratie weg bij zowel de elektronische muziek van Ryoji Ikeda en Carsten Nicolai als bij de noise-rockband Swans. Toch is de muur in Strootmans werk een andere. Zijn klankmuur vormt geen barrière maar zet in een omgekeerde beweging juist de grenzen open. Hij doorbreekt genres en vervormt vastgeroeste tradities. Zowel de minimal music van Steve Reich als de microtonale ideeën van Partch klinken door in zijn werk, maar ook het werk van

popmuzikanten als Bryce Dessner en The Beach Boys is aanwezig.

Net als een muur staat Strootmans muziek als een huis: een groot huis van waaruit je met gemak over de muur heen kijkt; tegelijkertijd een open huis waar plek is voor verschillende stemmen en gevarieerde muziek; een huis dat juist verwelkomt in een tijd waarin het politieke klimaat enkel verhardt. Met een muur toont Strootman dat er van grenzen geen sprake hoeft te zijn. Juist niet, omdat dat wat er aan de andere kant ligt veel interessanter is dan je eigen achtertuin.

In 2017 guitarist, composer and instrument builder Aart Strootman won the Gaudeamus Award. In that year s t a r g a z e played his work "Nyctophilia" together with TEMKO and recorder trio aXolot, "Requiem apoidea" was performed by Slagwerk Den Haag, and Klusters5 premiered the Misha Mengelberg ode "Shambling Emerge - after after party". For the latter work Strootman will receive the prestigious Matthijs Vermeulen Prize for best Dutch composition on Saturday 7 September. Tonight he returns to Gaudeamus with "W.A.L.L.", in which he himself performs, and for which he built the instruments and composed the music.

Strootman is a versatile maker and musician.

This is reflected in his work in various ways, as a performer of his own work or that of others, on existing instruments or ones he has built himself. All these facets come together in "W.A.L.L.", first of all by actually building an instrument resembling a wall. Although he started as an instrument builder with his own guitars, his latest venture is a gigantic percussion instrument, a marimba over two metres high and seven and a half metres long. This is reminiscent of the composer Harry Partch, who wrote his music for instruments he had designed and built himself. Take his proto-rock opera "Delusion of the Fury", which Strootman saw in 2014 in the performance by Ensemble musikFabrik during the Holland Festival. "Partch really struggled with the material. He was a very handy craftsman but the traditional instruments had their shortcomings. So he built his own instruments. In musikFabrik's performance this piece really came to life. They had recreated Partch's instruments: so polished, such beautiful, perfect instruments. That became a major source of inspiration. "

For Partch the twelve tones in the octave (the black and white keys on the piano) were insufficient, so he devised a notational system with forty-three intervals. Strootman goes one step further with his giant marimba, diminishing the intervals and increasing the number of tones in the octave to sixty. "That also means," says Strootman, "that for each

tone a separate piece of wood must be tuned and a separate resonator must be cut. Before you know it you have a marimba with 275 keys.

"One of the reasons to build instruments yourself," he says, "is that old instruments are not necessarily made for playing 21st-century music. We make different music these days and that requires a different set of instruments." Strootman's desire for a particular sound influences the design of his marimba. At the same time, building the instrument also continues to influence the resulting music: "It is an interaction. I wrote the music while building the instrument, and then you come across new properties you had not anticipated. The wood and the bars behave in a certain way and that opens up new possibilities. The building process is part of the composition process. "

Strootman erects a wall: because of its monumentality, the marimba forms a fairly literal representation of a wall. In "W.A.L.L" this theme can be found on different levels. Strootman grew up in a time when borders were opening up, the Berlin Wall had just fallen, and David Hasselhoff was singing in praise of freedom. At the same time, Strootman now finds himself in an era in which walls are ubiquitous: the Israeli wall that draws a border through Palestinian villages; Trump's dream wall that separates

America from Mexico; firewalls, digital walls of ones and zeros that keep viruses at bay; collapsing financial walls on Wall Street; and check-in gates. The wall as a symbol of the first decades of the 21st century, a time of supposed freedom which has to be defended by metres-high reinforced concrete. "You have to think about it and you have to relate to it," says Strootman. "The issues are complex and ongoing and the solution seems so simple: bricks and barbed wire. Trump's election quote, "We're going to build a wall and it's going to be great," was quite the starting point. It is a theme that affects everyone. "

The wall theme is also reflected in the music of "W.A.L.L": "With the marimba I am of course myself building a wall. At the same time I am composing an audible wall by creating sonic textures." To achieve this Strootman draws inspiration from both the electronic music of Ryoji Ikeda and Carsten Nicolai and from the noise rock band Swans. And yet the wall in Strootman's work is different. His sound wall does not form a barrier but does the opposite - it actually opens borders.

He breaks through genres and transforms rigid traditions. Both the minimal music of Steve Reich and the microtonal ideas of Partch can be heard in his work, but the influence of pop musicians such as Bryce Dessner and The Beach Boys is also evident. Just like a wall, Strootman's music is as safe as a house: a large house from which you can easily look over the wall; at the same time an open house with room for different voices and varied music; a welcoming house in a time when the political climate is only hardening. With his wall Strootman shows that there is no need for borders. On the contrary, because what is on the other side of the wall is much more interesting than your own back yard.

KLEIN WOESTIJN

MARISKA DE GROOT, NIKOS KOKOLAKIS, CATCHPENNY ENSEMBLE

Klein Woestijn is een performance-installatie van multimediakunstenaar Mariska de Groot in samenwerking met componist Nikos Kokolakis en het Catchpenny Ensemble. Het werk maakt gebruik van een levensgrote dubbele pendule waarmee driedimensionale Lissajous-figuren worden gemaakt van gekleurd zand. Het resultaat is een groeiende, tijdelijke sculptuur. Dankzij spots en dia-projectoren verandert het lichtspel de hoopjes zand in een gedetailleerd, golvend landschap. Het ensemble, dat verspreid door de ruimte aanwezig is, reageert op de beweging van de pendule met harmonieën en beweging in een open partituur.

Dit project werd in de zomer van 2019 ontwikkeld met ondersteuning van Stichting de Vrolijkheid en bewoners van het AZC Rijswijk. Stichting de Vrolijkheid is een multicultureel non-profit netwerk van kunstenaars, toneelschrijvers, acteurs, musici en vrijwilligers die werken met kinderen en jongeren in asielzoekerscentra. De Vrolijkheid organiseert op regelmatige basis creatieve activiteiten in 28 asielzoekerscentra in Nederland.

"Klein Woestijn" is a performance-installation of the multi-media artist Mariska de Groot in collaboration with composer Nikos Kokolakis and Catchpenny Ensemble. It is using a big double pendulum, making 3 dimensional Lissajous drawings with sand of different colors in a growing transitory sculpture. Light play with spots and DIA projectors transforms the little sandy hills into a detailed curvy landscape. The ensemble, scattered in the space, is responding to the movement of the pendulum through harmonic, and gestural materials in an open score.

This project was developed with the help of Stichting de Vrolijkheid and residents of azc Rijswijk in the summer of 2019 Stichting de Vrolijkheid is a multicultural, not-profit network of artists, play writers, actors, musicians and volunteers who invest in children and teenagers in asylum-seekers centers. Vrolijkheid organizes creative activities on a regular basis in 28 asylum-seekers centers in the Netherlands.

ECLIPSE PLUMAGE

CLARA IANNOTTA

De Italiaanse componist Clara Iannotta was in 2013 genomineerd voor de Gaudeamus Award met haar werk *D'après* (2012). Nu zes jaar later is ze jurylid van diezelfde prijs en klinkt op de openingsavond haar nieuwe werk *Eclipse Plumage* voor piano, klein ensemble en elektronica. Ook geeft ze dit jaar een jurytalk over haar fascinatie voor de wisselwerking tussen het oog en het oor, met de titel "We should look at music and listen to theatre." De zin "we moeten naar muziek kijken en naar theater luisteren" komt bij de Italiaanse componist Luciano Berio vandaan, uit zijn boek *Remembering the Future*, dat onderdeel was van de Charles Eliot Norton Lectures die hij in 1993-1994 gaf aan Harvard.

Het is van de eerste boeken die Iannotta las als compositiestudent. Zo schrijft ze ook op haar eigen site dat ze "vooral geïnteresseerd is in muziek als een existentiële, fysieke ervaring—muziek die zowel gezien als gehoord moet worden." Dit is een van de redenen waarom ze liever praat over "de choreografie van klank dan over orkestratie." Over haar werk *Outer Space*, dat vorig jaar gespeeld werd tijdens Gaudeamus Muziekweek, schrijft ze dat ze geïnspireerd is "door de idee van muziek als multi-zintuiglijke ervaring.

Om een volledig begrip van geluid te hebben, heeft het oor het oog nodig. Hoe wordt iets visueel muziek en andersom?" "Ik heb het gevoel," schrijft Iannotta over haar nieuwste stuk *Eclipse Plumage*, "dat ik hetzelfde stuk blijf herschrijven. Of misschien voelen de sonische omgevingen die mijn brein creëert zo vertrouwd, dat het veilig genoeg voelt om ze te belichamen: geluid te worden." Ook dat komt in de buurt bij het gedachtegoed van Berio. Volgens hem is de beste analyse van, en kritiek op, een symfonie het schrijven van een nieuwe symfonie. Zo belichaamt Iannotta haar werk, steeds op een iets andere manier en verdwijnt ze steeds dieper in haar muzikale materie.

Zelf verwijst Iannotta in haar toelichting naar de roman *Event Factory* van Renee Gladman. Daaruit gebruikt ze een citaat, zoals ze zelf rondwaalt in haar muziek: "De enige manier om de stad te verlaten was om er door te bewegen. Dat had ik de hele tijd al gedaan. Terwijl aankomst, als ooit bereikt, een van de meeste minimalistische ervaringen is, is vertrek een lange weelderige marteling."

In 2013 Italian composer Clara Iannotta was nominated for the Gaudeamus Award for her work "D'après" (2012). Now, six years later, she is a member of the jury for the same prize and her new work "Eclipse Plumage" for piano, small ensemble and electronics will be played on the opening night. This year she also gives a jury talk about her fascination with the interaction between the eye and the ear, under the title "We should look at music and listen to theatre." This statement has been borrowed from Italian composer Luciano Berio, and is found in his book "Remembering the Future", which featured in the Charles Eliot Norton Lectures that he gave at Harvard in 1993-1994.

This was one of the first books Iannotta read when studying composition. As she writes on her own website, she is "primarily interested in music as an existential, physical experience—music that should be both seen and heard." This is one of the reasons why she prefers to talk about "the choreography of sound rather than about orchestration." Of her work "Outer Space", which was performed last year during Gaudeamus Muziekweek, she writes that she is inspired by "the idea of music as a multi-sensory experience. To understand sound completely, the ear needs the eye. How does something visual become music, and vice versa?"

Iannotta writes about her latest work "Eclipse Plumage": "I feel like I keep re-writing the same piece, or maybe the sonic environments that my brain creates seem so familiar to me that I feel safe enough to allow myself to embody them, becoming sound." This is also reminiscent of Berio's thinking. According to him the best analysis and criticism of a symphony is the writing of a new symphony. This is how Iannotta embodies her work, always in a slightly different way, and she is absorbed ever deeper into her musical material.

Iannotta refers in her programme note to the novel "Event Factory" by Renee Gladman. She uses a quotation from it to describe how she herself wanders around in her music: "To move through this city was the only way to depart from it, which I had been doing all along. While arrival, if ever achieved, is one of the most minimalist of experiences, departure is long, luxuriating torture."

BIOGRAFIE

SLAGWERK DEN HAAG: INVENTIEF EN DIVERS GELUID

Slagwerk Den Haag (SDH) is sinds de oprichting in 1977 gefascineerd door alles wat te maken heeft met geluid, puls en materialen als klankbron. De podiumbepelers én multi-inzetbare (co) creators willen keer op keer verbazen en verrijken in elke denkbare setting. Op het traditionele instrumentenarsenaal, maar bijvoorbeeld ook op porselein, paardenkaken, glas of 3D-geprinte instrumenten. In projecten wordt gereflecteerd op de nieuwste ontwikkelingen.

SDH werkt samen met kunstenaars en makers van nu, waaronder bijv. componisten Michael Gordon, Steve Reich, Sofia Goebaidolina, Kate Moore, Darien Brito en Yannis Kyriakides, dansgezelschap Club Guy & Roni, Nederlands Danstheater, choreograaf Hofesh Shechter, Raschèr Saxophone Quartet en het theatergezelschap van Boukje Schweigman. Toonaangevende partners, ook uit andere disciplines, zijn onder andere Orkater, AskofSchönberg, producer Talismann (Guy Blanken) en internet collectief Buurmen. Het speelveld is breed; van Bang on a Can in New York tot Dortmund Konzerthaus of Concertgebouw Amsterdam, van het Holland Festival tot de sloppenwijken van Caïro en van klaslokaal tot Muziekge-

bouw aan het IJ tot het Oerol Festival op Terschelling.

In 2017 trok Slagwerk Den Haag meer dan 44.000 bezoekers met concerten en voorstellingen in binnen- en buitenland. Alleen in Nederland al stonden er meer dan 190 concerten, muziek- en danstheatervoorstellingen, jeugdvoorstellingen, workshops, presentaties en inleidingen op de kalender. Naast concerten en voorstellingen door heel Nederland is SDH regelmatig in Europa, Zuid-Amerika (zuidamerikaanse première Xenakis' Pléiades) VS, Midden-Oosten en Japan te beluisteren.

Door de New York Times werd SDH omschreven als '...dazzling percussion group, similarly combined virtuosity and theatricality...'

Slagwerk Den Haag (SDH) is – ever since its founding in 1977 – fascinated by everything concerned with sound, pulse and materials that produce sound. The podium artists and highly versatile creators and co-creators aim to amaze and enrich time after time, in every setting imaginable. Both on the traditional arsenal of instruments, as well as on porcelain, equine jaws, glass or 3D-printed instruments. SDH works alongside trendsetting artists and makers, such as composers Steve Reich, Michael Gordon, Sofia Goebaidolina, Kate Moore, Darien Brito and Yannis Kyriakides, dance company Club Guy & Roni,

Nederlands Danstheater, choreographer Hofesh Shechter, Raschèr Saxophone Quartet and the theatre company of Boukje Schweigman. Leading partners, also from other disciplines, are among others Orkater, Asko|Schönberg, producer Talismann (Guy Blanken) and internet collective Buurmen. The playing field is extensive; from Bang on a Can in New York to Muziekgebouw aan 't IJ in Amsterdam, from the Holland Festival to the slums of Cairo and from classroom to the Dutch Oerol Festival.

In 2018 Slagwerk Den Haag reached an audience of over 44.000 people with concerts and performances in the Netherlands and abroad. Only in the Netherlands the group already played over 190 concerts, music- and dance theatre performances, youth performances, workshops, presentations and introduction talks. Apart from concerts and performances in the Netherlands SDH regularly performs in Europe, South America (South American premier of Xenakis' Pléïades), the US, Middle-East and Japan.

The New York Times described SDH as '...dazzling percussion group, similarly combined virtuosity and theatricality...'

BIOGRAFIE

TEMKO

Klassiek opgeleid, maar opgegroeid met en geïnspireerd door pop, rock en jazz, heeft TEMKO een nieuw perspectief

ontwikkeld op het klassieke idioom. Vanuit het plezier in het verbinden van hun diverse muzikale achtergronden beweegt het drietal zich vrij tussen gecomponeerde muziek, minimal, ambient, progressieve rock en improvisatie. TEMKO componeert en voert nieuwe muziek uit. Ook speelt het zelf ontwikkelde arrangementen van muziek van Richard Wagner tot Terry Riley en Nine Inch Nails.

Voor de leden, elk in de voorste linie van de nieuwe muziek in hun eigen discipline, vormt TEMKO het ultieme grenzen- en genrevrije speelveld: voor Aart Strootman (Gaudeamus Award 2017) als gitarist, componist en musicoloog, voor bassist Fred Jacobsson die een sterke affiniteit heeft met sound design en elektronica en voor Ramon Lormans als slagwerksspecialist op zoek naar nieuwe wijzen waarop het brede scala aan instrumenten hun weg naar nieuwe podia kunnen vinden.

Deze vernieuwende, open en flexibele houding en de uitstekende reputatie van de musici maken TEMKO tot een gewaardeerde partner voor andere artiesten en ensembles, zoals Nik Bärtsch en s t a r g a z e. Het debuutalbum *Darkness Rises*, uitgebracht via het M-lab label van Muziekgebouw Eindhoven, werd opgepikt door philharmonie zuidnederland die

opdracht gaf tot een bewerking voor TEMKO en symfonieorkest. Bij het realiseren van hun artistieke doelen gaat de groep technische uitdagingen niet uit de weg: als het project erom vraagt, bewerkt of bouwt TEMKO zelf haar instrumenten. Om het in natuurtoonstemming geschreven Shri Camel van Terry Riley te kunnen spelen, slaagde de groep er als eerste in het zonder het gebruik van een synthesizer uit te voeren, waarvoor het de complimenten van de componist zelf ontving.

Binnen hun bloeiende individuele carrières vormt TEMKO voor de musici een belangrijk platform. Nadat November Music de groep uitnodigde voor een eerste concert in 2013 volgden een optreden bij Vrije Geluiden, residenties bij Paradox en Intro In Situ en concerten in o.a. het Concertgebouw en Muziekgebouw aan het IJ (Amsterdam), De Doelen (Rotterdam), Transition Festival (Tivoli-Vredenburg, Utrecht), World Minimal Music Festival, Cross-linx festival en Sonic Science Festival (Maastricht).

TEMKO is vernoemd naar origamikunstenaar Florence Temko die bekend staat om haar transparante, maar uitdagende constructies en spannende, kleine ideeën die nooit echt ongrijpbaar worden.

Classically educated but nourished by pop, rock and jazz, TEMKO brings a new perspective to the contemporary ensemble. Finding joy in connecting their different musical backgrounds, their music moves freely between composed music, minimal music, ambient, progressive rock and improvisation. TEMKO composes and performs new music or, with much attention for details and sound textures, re-arranges music by composers or bands from Richard Wagner to Terry Riley and Nine Inch Nails.

Each member pioneering in their own field, TEMKO is their ultimate playground: Aart Strootman (Gaudeamus Award 2017) as a guitarist, composer and music theorist, Fred Jacobsson as a bass player searching to break down genre borders and exploring sound design and electronics and Ramon Lormans as a percussion specialist seeking new ways to bring the wide variety of instruments to new stages. Starting from a specific theme or concept for each project, TEMKO often invites fellow musicians or artists from a broad range of performing and visual arts.

This innovative, flexible and open-minded approach and the excellent mastery of the musicians have made TEMKO a welcome partner for other artists and ensembles like Nik Bärtsch and s t a r g a z e.

The debut album "Darkness Rises" was recorded on Muziekgebouw Eindhoven's M-lab label and led to a commission by South Netherlands Philharmonic to recompose it for TEMKO and symphony orchestra. Not shying away from any technical challenges to perform their ideas, TEMKO modifies its instruments or even builds new ones. Set on performing Terry Riley's Shri Camel in just intonation, TEMKO managed to be the first to perform it without a synthesizer as a supporting act for and with compliments of the composer himself.

Alongside the thriving careers of its musicians, TEMKO has become their main outlet since the renown festival November Music invited the group for their first concert in 2013. A performance on Dutch national TV in Vrije Geluiden, residencies in Paradox in Tilburg and Intro in Situ in Maastricht and concerts in major halls and festivals followed, among which the Concertgebouw and Muziekgebouw aan het IJ (Amsterdam), De Doelen (Rotterdam), Transition Festival (TivoliVredenburg, Utrecht), the World Minimal Music Festival, the Cross-linx festival and the Sonic Science Festival (Maastricht).

TEMKO is named after origami artist Florence Temko – known for her transparent but challenging constructions and small, exciting thoughts that never really get ungraspable.

GAUDEAMUS AWARD

Na het slotconcert van het festival wordt de Gaudeamus Award 2019 uitgereikt aan een van de vijf genomineerde componisten. Juryleden Clara Iannotta, Gerhard Stäbler en Yannis Kyriakides selecteerden uit 285 scores uit 33 verschillende landen vijf jonge muziekpioniers: Remy Siu, Nicholas Morrish, Stefan Maier, Kelley Sheehan en Scott Rubin.

De Gaudeamus Award is een stimuleringsprijs voor jong talent en een opdracht om een nieuw stuk te maken voor Gaudeamus Muziekweek 2020.

After the festival's final concert, the Gaudeamus Award 2019 will be presented to one of the five nominated composers. Jury members Clara Iannotta, Gerhard Stäbler and Yannis Kyriakides selected out of 285 scores from 33 different countries five young music pioneers: Remy Siu, Nicholas Morrish, Stefan Maier, Kelley Sheehan and Scott Rubin.

The Gaudeamus Award is an incentive prize for young talent and a commission to create a new piece for Gaudeamus Muziekweek 2020.

GAUDEAMUS AGENDA

6 september 2019 | Filmcafé
Synthese Meets Gaudeamus: Slagwerk
Den Haag, M.E.S.H., Oceanic, Jasmín,
Vierdeux

10 oktober 2019 | TivoliVredenburg
Club Fluxus: The Chronometer's
Orchestra ft. Matangi Quartet

26 oktober 2019 | Nicolaikerk
Jacob Lekkerkerker: Cathedral Mobile

31 oktober 2019 | Kunstruimte Kuub
Germaine Sijstermans

7, 8, 9 en 10 en november 2019 | diverse
locaties
Gaudeamus @Le Guess Who?

14 november 2019 | TivoliVredenburg
Club Fluxus: Perforator

28 november 2019 | Kunstruimte Kuub
Vincent van Amsterdam

16 januari 2020 | TivoliVredenburg
Club Fluxus: But What About

6 februari 2020 | TivoliVredenburg
Club Fluxus: Amstel Quartet & Keuris
Quartet

21 februari 2020 | Kunstruimte Kuub
Alistair Sung

5 maart 2020 | TivoliVredenburg
Club Fluxus: Maya Fridman & Diamanda
Dramm

9 april 2020 | TivoliVredenburg
Club Fluxus: Oerknal

IN 2020 KLINKEN WE OP 75 JAAR MUZIEKPIONIERS!

En dat gaan we groots vieren. Meer
weten over onze toekomstplannen? Ga
naar gaudeamus75.nl

IN 2020 WE CELEBRATE 75 YEARS OF MUSIC PIONEERS!

*And this will be celebrated in grand fashion.
Curious about our plans for the future? Please
visit gaudeamus75.nl*